

XXX

Aquell cafenet de matí duia el camí de fer-se-li agre. Mira que sempre se'l prenia a gust, però en entrar al casino de la Plaça se'n va adonar que tot seria diferent aquell dia. No sabia per quina raó el local estava ple de gom a gom, així que va caure al costat del Tio Fullerasca, aquell home que semblava enganxat al taulell, passares a l'hora que passares. Malgrat tot, educat com era, li va desitjar bon dia i se li va acabar la tranquil·litat, res li va deixar delectar-se amb la flaire del café curt mentre es feia a la màquina, semblant al *ristretto*, aquell *espresso* curtíssim. Ell, però, encara no havia aconseguit ser admés en el club dels cafeters sibarites, que se'l prenien a pèl, i se l'endolcia. A més, exigia aquell quadret de xocolata pur abans.

Amb el bon dia tot se'n va anar en orris. El Tio Fullerasca, un home afable en qualsevol cas, però pesat com el plom, especialment quan anava carregat, de cassalla, clar, es va prendre el dret d'encetar una conversa per a la qual el Jaume encara no s'havia despertat. En un instant, l'home li va fer saber que a les quatre de la matinada havia plogut, ho sabia perquè, en alçar-se a pixar, les gotes repicaven en el cobert. Cal suposar que les de la pluja. Ací va fer un incís de cinc minuts per informar-lo amb detall dels problemes de pròstata que el tenien enxampat dels ous, mai millor dit.

El Jaume, allunat, amb el cap intentant acostumar-se a la verticalitat del cos, el sentia de fons, com una remor que ningú escolta, però no aconseguia prestar-li atenció. El seu cap, però, havia declarat la independència i es dedicava a assentir automàticament, sense que l'amo en tingués el control. A cada becada del xicon, aquell interlocutor compulsiu revifava,

que ho interpretava com asseveracions, reprenia forces i prosseguia en la seua disbauxa verbal. Sense límit.

Sort que Peri, Perigüell de cognom, el cambrer del casino, el va veure tan atabuixat que va acudir a salvar-lo.

—Xe, *senyó* Ramon, que no té algun arbre per descimalar?

—Home, ara que ho dius! Amb esta ponentada que bufa, no tinc més remei que quedar-me...

—A casa? —res, que no es donava per al ludit.

Jaume, ja fart d'aquell monòleg no desitjat, va fer intenció per pagar, però una mà que no havia vist arribar, li va immobilitzar la seua a la butxaca, mentre amb l'altra allargava un bitllet de cin-cents euros al cambrer. Era Blai, que s'havia alçat sobrancet.

—Veges què ens deus, Peri!

—Xe, no cal, no patisques... refotre! Et sobren els diners? D'aqueix color no n'havia vist jo cap encara. M'havien dit que existien, però, tocar-ne, cap.

—No, si la vida és un patir. Et convide jo, home. És que he cobrat hui, i a l'empresa no volen massa paper.

—Ja, ja.

—Bé, anem per feina ca la *senyó* Maria? —Blai havia posat la directa.

—Hui, el que passa és que només treballarem una estoneta, perquè les xiques volen anar a la platja, que és dissabte i bon dia. I s'ho tenen merescut. A veure si ho acabem prompte, que se'ns està passant l'estiu en un tres i no res.

—Quina idea més bona! —Blai hui s'apegava com una llepassa.

“A veure com ens el traguem de damunt”, va pensar el Jaume.

—Au, *mo-ne!*

—Au, *ne-mo'n!*

Les xiques, que havien matinat una miqueta més que ells, només esperaven Jaume, que, abans de cagar-la, les va posar en antecedents en sengles escoltets a cadascuna per separat. D'esquenes al camioner van decidir eixir cadascú per la seua banda, després de l'esmorzaret sagrat i reunir-se ca la Carme, on tenien part del material.

Tot pensant que l'apartaven del més important, deixaren a l'amic sospitós un arxivador en què hi havia reportatges de major profunditat, sense adonar-se que havien col·locat el llop davant el ramat: algun dels reportatges podia aplegar a ser comprometedor per al fosc grup que li manava l'espionatge. Blai de seguida en va destacar algun que feia referència als desficiis urbanístics a la Vall. Les seues cavil·lacions anaven encarades ara a com traure sibil·linament aquells papers sense que els altres tres se n'assabentaren.

Ben aviat va veure com. I ho va aconseguir, sense alçar cap sospita en aquell moment. La seua motxilla mostosa li va servir a la perfecció.

XXXI

Una vegada despistat l'importú Blai, i vist que, per a corroborar en paper el que ja havien començat a consultar digitalitzat només ho podien fer cal Martí, hagueren de tornar-hi. La Llúcia s'encarregà de l'avituellament: va obrir la nevera i en quatre carmanyoles va posar les restes de truita, de pollastre rostit i de fruita que va trobar.

Jaume els va proposar un ajut:

—Mireu, en informàtica encara ens defenem, però en aquestes coses d'Internet hem de reconèixer que estem verds com una ceba. Què vos sembla si dic a la Laia, la neboda del Tio Cento, de vindre? És molt intel·ligent, ens pot ser molt útil, sap guardar bé un secret, i està del nostre costat, la unia al Martí una bona amistat.

—Redell, quina ganga! Està d'oferta? —la de l'afegitó lleugerament malintencionat no podia ser altra que la Carme, mentre que totes dues feien que sí amb el cap.

—Laia? —el Jaume no tenia espera i ja estava enganxat al mòbil—. No, no vull parlar amb el teu oncle. Voràs: ens fas molta falta. Molt bé, quan pugues, te'n véns. Estarem cal Martí. Sigues molt prudent,... això,... que no et vegem entrar. Fins ara!

Els també van ser prudents, acudiren per camins diferents i amb un cert interval de temps. Laia va acudir deu minutets més tard, amb una cara plena de goig, de saber-se imprescindible. Transmetia honestedat i amb aquells ullassos es casaria amb qui voldria.

Amb la feina encetada, no trobaren sorpreses i els documents en paper i l'arxiu informàtic anaven coincidint fil per randa. La informació de l'ordinata vell anava esgotant-se. Encara que hi havia algun arxiu datat amb posterioritat a 2005, essencialment conservava tota la documentació anterior. Al darrere hi havia un motiu tècnic: amb la generalització de la

banda ampla d'Internet i les xarxes *wi-fi* a les biblioteques i en alguns pobles amb gestors amb una visió més clara de per on anaven els trets, quant al progrés tecnològic, Martí s'havia vist obligat —i després comprovaria com d'encertada va ser la decisió— a adquirir un portàtil. Amb aquell Toshiba va assolir una mobilitat increïble per a un cul de mal seient com ell. Quasi havia substituït la llibreteta i el bolígraf per aquella màquina, i, com que les versions del programari estaven més actualitzades que en el vell, li permetien una major agilitat, especialment per al tractament de les imatges, que en el vell no només s'eternitzava, sinó que ben sovint el deixava penjat. Haver de reiniciar-lo el treia de polleguera.

Per això van trobar al portàtil tota la informació i imatges més recents, del 2005 fins ara, a banda d'alguns arxius més antics que Martí conservava duplicats a ambdós aparells. Evidentment, quasi tot el que tenia relació amb Internet també hi era. I era un pou sense fons.

—El Martí no escarmentava, escolteu açò, a cavall del 1999 i del 2000. Dues ties alhora una altra volta! No tenia remei! —la Carme, tan punyent com sempre—. Veges, Jaume, en l'ordinata en quina carpeta està: l'arxiu es diu “A parells”. Ben posat, sí senyor.

“Divendres 22 d'octubre de 1999. Arribe tard a la faena. Tu hi ets esperant-me: esmorzes amb nosaltres també. Jo, tan sols de vore't davant, em transforme: sols anhele els teus ulls.

Dissabte 23, mentre recull un disc a casa, veig un altre missatge mut al contestador. Sona el telèfon. Ets tu, radiant, feliç de parlar amb mi. Et convide a baixar al bar. L'excusa: presentar-te Pep, un amic d'Elx que passa hui per casa. Arribes a mitjan conversa, preciosa, simpatiquíssima: amb els cabells rulls, com

saps que m'encises. T'has tornat a fer els cabells rulls en el meu honor: és una mostra d'estima més.

Després, ens en fem una a la cafeteria Nàpols. Més tard, amb l'excusa de donar-te un material, te'n véns al pis: ara sí que em beses i se m'abrades, bandolera. Em confesses l'amor que sents per mi.

També em manifestes les teues indecisions i dubtes. Quina estona més bonica: torne a convertir-me en persona. Tinc fe en tu. Et propose que em faces feliç durant la resta de dies de ma vida: vull tindre fills amb tu. Vull, i sé que ho puc fer, fer-te tremendament feliç, ... i no t'avorriràs amb mi.

Passa el cap de setmana. Et telefone **dilluns 25**: et note feliç.

Et telefone **dimarts 26**: et note endormiscada, dolçament endormiscada. M'agradaria estar amb tu per anar despertant-te a poc a poc. El fet que Vanessa t'esmente quan ens diu que diumenge va estar amb tu, xarrant, aconseguix posar-me tremendament zelós. Necessite fugir: sopar a l'Escaleta, i reunió política. Torne al pis buit de tu: et necessite cada vegada més.

Escric açò amb l'esperança que demà tornem a parlar, com a mínim.

La nit del **dijous 28 d'octubre**, amb la mitjanit passada em crides des de la feina encara! mentre acabes la faena cara al teu Macintosh. Xarrem més d'una hora de moltes coses: pagues tu, o, millor, el teu amo. Tan prompte penges, et cride: et done un ensurt de por, i continuem xarrant una altra hora. Quant que m'agradaria poder estar amb tu en compte de parlar-te per telèfon! La meua factura telefònica d'aquest mes serà d'infart.

Quasi al final de la conversa, badalles: et dic irònicament que amb el meu discurs avorrit he aconseguit adormir una pedra. Tu, contenta i sorpresa per la ironia, em dius que estic fet un pillet. Comprenc que ja és tard i, molt al meu pesar, penge, però encara em quede assegut a la butaca pensant amb tu, com després al llit.

Quedem per al dissabte a la una i quart a l'Escaleta, després del partit, per comentar alguna cosa abans del dinar. Em trobe content de començar a conversar amb tu d'alguna cosa diferent al nostre amor: tinc la sensació de començar a entrar en una normalitat de relació que desitge profundament. Tu acudires a la una i mitja passada, perquè t'havies confós amb l'horari esportiu.

Estic al pis a les sis de la vesprada: total perquè anit em vas dir que em cridaries el dilluns, i no vull fer tard. I ací estic, esperant...

Sé que em vols, hui **diumenge 31 d'octubre**. Prompte farà sis mesos de la nostra nit a l'hotel. I anit, després de la meua escena de zels al final d'aquell dinar inacabable, em vas dir que desitjaves fer l'amor amb mi. I jo també ho desitge. I m'haguera agradat quedar-me amb tu, perquè tu ets més important per a mi que tot. Quan t'acariciava la pell, quan t'acariciava els pits, quan m'acariciaves tu molt a poc a poc el meu pit, indecisa, amb vergonyes... em suplicares que no continuara, que te n'havies d'anar. Una hora estiguérem, o hora i mitja. Vaig perdre el compte. Espere que acompleques la teua paraula i que demà em crides. Estic boig per tu. Sols pense en tu.

Aquest matí, quan han fet allò dels Cabets i Gegants, esperava que t'hagueres fet visible. No t'he vist entre l'enorme gentada. Suppose que tu sí que m'has vist. No sé el que penses després d'haver estat amb mi. No sé què vas fer, ni m'importa.

Dilluns 1 de novembre de 1999. Fem a mitges alguna cosa sobre la Fira. Gran bronca nocturna, després d'estar treballant i estimant.

A la feina estem tots preocupats per l'anomenat "Efecte 2000", l'error de programari causat pel costum que havien adoptat els programadors d'ometre l'any per a l'emmagatzematge de dates, generalment per a economitzar memòria. Després del 31 de desembre de 1999, seria l'1 de gener de 1900 en compte del de 2000, i les conseqüències, imprevisibles. Van sorgir moltes remors de caos i catàstrofes econòmiques en el món sencer, una paüra generalitzada a un eventual col·lapse dels sistemes informàtics. La correcció del problema va costar milers de milions de dòlars en el món sencer: a la nostra empresa els tècnics de Xauxa Systems han fet l'agost en desembre.

I si se'ns esborren dades? Amb tanta informació important que tenim guardada!

Nadal. Em felicites per Nadal i per Cap d'Any.

L'"Efecte 2000" no ha sigut res, ni l'1 de gener, ni tan sols a l'hora de reprendre la tasca el dilluns 3.

*He decidit començar a passar de tu o, almenys, no llançar a perdre altres oportunitats, per això m'he deixat convèncer per Paula, i li he acceptat una cita per al dimecres **19 de gener**.*

Dilluns 24 de gener de 2000. Em truques. Trucada d'hora i mitja. Quan em preguntes sobre com et veig, la meua resposta no és altra que "No et veig, senzillament". No és aqueixa l'amistat que tu volies? Doncs ja la tens. Et trobe tallada. Em trobes tallant. Després de penjar l'auricular, em quede una estona capficat sobre l'escriptori. Em gite, comence a pegar-li voltes al cap. Sona de bell nou el telèfon. Ets tu. Vols dir-me una cosa: "No està resultant-me gens fàcil oblidar-te". M'ho crec, però això no em soluciona res.

*He tornat a caure en els tendres i suaus braços de Paula el **dijous 27 de gener**. Quin goig de dona. Quina femellota! M'estic tornant boig! És tota sexe, sense contemplacions. Quan l'escolte al pis de dalt, quan s'ha calçat les sabates de taló, i aquestes ressonen al seu caminar, comence a insalivar, com el gos de Paulov, perquè sé que ara ve a per mi. Amb ella em desfogue de les neures que em crees. I només em demana el mateix: gaudi sense manies, sense mals rotllos.*

Ella només pot tindre homes –en plural, sempre en plural– amb costums tan liberals que s'ho agafen amb tranquil·litat, fent bona la dita aquella de "Llaure qui llaure, el bancal és meu".

Aquesta nit em demana que la posseïska sense tocar-la amb les mans. M'ha resultat estrany, però no pots imaginar-te la de

miracles que es poden fer només amb la boca i la llengua. M'ha repassat de dalt a baix, l'he repassada de baix a dalt. M'ha encés en flames. I, fins que no m'ha provocat una erecció monumental no ha parat. I quan ja em tenia a punt, s'ha eixancamallat damunt meu i, sense mans, s'ha deixat caure a poc a poc, fins que he fet lloc en el seu caliu. Aleshores, en un tres i no res ha començat a pujar i baixar, a baixar i pujar, fins a l'infinit. Hem perdut l'oremus els dos alhora.

Allò, però, només ha sigut una bestreta del que venia després, on ja hem usat les mans. I de quina manera!

Hem fet vindre el dia, com si el sol depengués de nosaltres. Per un moment ens hem convertit en el centre de la creació.

Ens hem adormit una miqueta, perquè tots dos hem de treballar. No puc descriure en quin estat he treballat. No me la lleve del cap. I tot el meu cos se'n recorda també.

Divendres 28 de gener de 2000. Quan estic a Sant Pere escolte que m'has deixat un missatge explícit al contestador. Ho deixe córrer, però em crides a les deu, quan estic adormint-me. Amb una veu dolcíssima em reclames per aqueixa nit. Passe del partit i de la política i puge a Fontinens, a ma casa.

Arribes una mica més tard. Comences demanant-me un consell professional, però véns decidida a fer l'amor. En sorprens, com sempre.

Passem una nit inoblidable. Xarrem de tot, ens acariciem tots. Em mires als ulls amb els teus ulls més bonics, sincerament.

M'estimes. Quant que et costa pronunciar-ho. Els llavis molsuts.

Els llavis calents. Els teus pits redons. Les teues anques

excelses. Les meues mans que no et deixen surar. Les meues mans que t'estimes. El teu cos tan bonic. La teua cara sincera, com no l'havia vista mai. Estàs enamorada. Estic perdut per tu.

Em torne boig per tu. Ni dorm ni res de res durant tres dies. Tu sola m'omplis el cap.

Dilluns per la nit no em crides, Escric açò plorant, com pucjllqjjk. No saps co et desitge ara mateix. Me'n vaig al llit. El dolor és in-su-por-ta-ble. Xiqueta, em fas patir esquinçadorament amb la teua absència. Ja t'ho vaig dir, malgrat to tinc la sensació que noslatres dos pegarem moltes voltes en les nostres vides individuals, però morirem junts. Déu meu, que no siga massa llarga l'espera. Per què m'havia d'enamorar perdudament de tu? No puc seguir.”

Tots quatre tampoc podien seguir. L'únic dubte que tenien era com havia quedat la cosa del Martí amb Paula, perquè d'aquesta altra història ja se'n sabien el final. Catastròfic.

Es va fer el silenci i cadascú tornà al seu quefer, fins que la Carme demanà una comprovació a Llàlucia i a Jaume:

—No trobe aquests sis o set arxius en paper, i a l'ordinador vell sí que hi són. I al nou, Llàlucia?

—També —va comentar la preguntada.

—I per què falten en paper? —insistí Carme—. No estaven en la carpeta que has encarregat aquest matí al Blai?

—Hosticana puta! No se'ls haurà endut el molt malparit? Ja us deia que no ens en podíem fiar. En quina mala hora... —Jaume es va encendre com un llucuet.

—Tranquil, home, podem saber de quins arxius es tracta. A veure: en tres posa “Accelerated Business 1, 2 i 3”. En un altre “Cal Vila”, i entre parèntesi “Ca la Vila”. Quina humorada, lligar els interessos polítics públics i els personals de l’alcalde. Ha, ha, ha!

El descollono fou general, una mica per la gràcia i una mica també pels nervis continguts tanta estona.

—I encara n’hi una altra: “Ni papes ni quicos, cacau i tramús”. De què collons anirà?

—Te’n deixes una altra: “La Cosa Vostra”.

XXXII

Laia, fessant fessant, va descobrir que Martí posseïa més d'una adreça electrònica, totes configurades en POP3, que es baixava a l'Outlook Express, el seu correu habitual, malgrat tenir també instal·lat el Thunderbird. Una d'elles, de Telefònica, era la que ells coneixien, i n'hi havia un parell de Gmail. Al principi no li van donar importància, però se n'adonaren que tenia uns pocs correus duplicats a la bústia d'entrada. Semblava que usava aqueixos altres correus com per desfer coses d'interés, que podia consultar connectant-se a la xarxa des de qualsevol lloc. Com que no esborraren res, comprovaren que dels correus repetits, cadascun tenia un destinatari diferent. Sempre que li havien de fer aplegar algun correu electrònic tots empraven el de Telefònica. L'altre, el postal, quasi havia desaparegut de les seues vides si no fóra pels bancs i l'Agència Tributària.

I de les adreces de Gmail apareixia algun que altre comentari escrit per al bloc "La Conxorxa dels Perdurables", nom que no els sonava de res. Almenys cap dels tres en tenien notícia, fins aleshores. Només Laia ho sabia perquè en una de les darreres visites a cal seu iaio, el Martí li l'havia mostrat. Posant-ho al cercador no el podien trobar encara, de tan nou com era, acabadet d'eixir del forn. I ara li venia al cap, a grans trets, quina configuració tenia, i de què anava aquell bloc personal.

Segons va explicar la xica, era un bloc ben compromés, i ben comprometedor. El Martí l'havia concebut com el lloc de denúncia on penjar tot el que no li deixaven posar als mitjans de comunicació, bé perquè aquests no volien exposar-se a cap responsabilitat civil o penal, a una davallada dràstica dels seus anunciants, o perquè temien que aquells conxorxats començaren a boicotejar-los. Els poders fàctics volen mitjans dòcils. I els mitjans volen

ingressos segurs, encara que hagen de limitar o renunciar a informar d'algun tema d'interés social.

Es morien de ganes de veure aquell bloc, però abans havien de comprovar el contingut dels arxius sostrets pel Blai. En obrir els documents, un per un, se n'adonaren que amb ells el periodista havia traspassat tots els límits. Eren bàsicament investigacions en profunditat, on havia realitzat seguiments sistemàtics d'alguns personatges rellevants de la vida social valldalbaidina, per temes diversos, però igualment tèrbols. De moment, relatava activitats aparentment inconnexes, però pel camí Martí va poder comprovar que els tentacles d'aquells individus estava convertint aquell territori en un lloc on la instauració de l'*omertà* no s'hi veia tan llunyana, especialment si aquesta gentola aconseguia els seus objectius. I estaven en camí d'aconseguir-ho, davant una societat malinformada i desmobilitzada, i unes autoritats certament ineptes o, per ser benèvol, despistades.

Amb certa solemnitat, perquè eren conscients que estaven ultrapassant una frontera sense retorn, tots quatre van decidir juramentat-se, negar qualsevol informació al Blai, i començar a escarbar en els arxius més actuals que els havia llegat aquell Martí orgiàstic i lliure. La prudència, la rapidesa i la coordinació els resultaven, a partir d'ara, vitals.

Aquella nit agafarien forces.